

Евгенія СЕМЕНОВА

(м. Полтава)

Випускниця Полтавської ЗОШ № 38 (2022), учасниця літературної студії «Перевесло» (керівниця – Тетяна Бологура).

Новесні 2021 р. в київському видавництві «Автограф» видала першу збірку творів – «Між заплидених рядків».

Активно учасниця літературного й дослідницького життя, лауреатка Літературної премії імені Володимира Ковалика (2021); переможниця Міжнародного фестивалю юних талантів «Рекітське сузір'я» (2019–2021 рр., номінація «Проза»), срібна призерка в номінації «Креативне письмо» в «Genius Olympiad Ukraine – 2022», переможниця Полтавського обласного літературного конкурсу «Відлуння

заповітів земляків – 2022», присвяченого 300-річчю від дня народження Григорія Сковороди (номінація «Дослідницька робота» – I місце, номінація «Творча робота» – II місце), володарка I місця II (обласного) етапу Конкурсу-захисту МАН України в секції «Фольклористика» (2022).

МАНДРІВКА В ЧАСІ Й ПРОСТОРІ (ПАМ'ЯТІ І. П. КОТЛЯРЕВСЬКОГО)

Минають роки, століття. Усе далі від нас знакові події, які на світ увесь задекларували мову мого народу українського. Тож сьогодні уявімо, що Батькові української літератури, славному нашому землякові Івану Котляревському, закортіло відчутти рідний дотик полтавської землі.

Співають дзвони Успенського собору, де дяком служив із незапам'ятних часів дід. Лунають у театрах голоси акторів, які закохані в неперевершені творіння Івана Петровича всією душею й серцем. Саме оперою «Наталка Полтавка» завжди починає театральний сезон наш Полтавський академічний обласний український музично-драматичний театр імені М. Гоголя.

Простягає долоню Наталка, вітають Автора Еней та Москаль-чарівник, і крокують вони уквітчаними шляхами, наповненими духом старовини. Мощену бруківку змінюють асфальтовані дороги, а історичні будиночки – новітні багатоповерхівки. Уже не коні б'ють копитами, а машини колесами торують шлях.

Театр манить зазирнути всередину й відчутти знайомі спалахи емоцій, а будинок, хоч і реконструйований, навиває затишок та

спокій. Скрізь у місті можна зустріти пам'ятки минулого, уписані в сучасне.

Тривожиться Письменник, бо чомусь і досі шануємо Полтавську баталію й спілкуємося мовою загарбника, занедбуємо власне й віддаємо перевагу запозиченому, бо валиться будівля Кадетського корпусу й мафами захарашено центр, утрачаємо зв'язок із рідним, бо мусимо якось виживати...

Хоч і хвилюється Іван Петрович, але й радіє. Бо лише українські школи й ліцеї в місті. Бо майорять над Полтавою українські прапори. Бо таки чути рідну мову й вишиванками цвіте Полтава.

Багато води стекло, минули століття, а рідна Україна залишається на карті Європи суверенною державою, омріяною Іваном Петровичем та його сучасниками-патріотами. І відважно бореться нині за свою свободу, дивуючи весь світ незламністю духу.

АРОМАТ СВОБОДИ. 06.06.2019

Майоріло б макове поле, якби не ковдра сірого пилу... Русоволоса дівчина Вкраїна тікає від війни. Вона ховає в собі терпкий біль, сльози матерів загиблих, кров на солдатських руках. Ще зовсім юна моя Батьківщина, а вже встигла пережити голод, війни, втрати.

Наче вже й були нещастя, але вона саме зараз відчуває дивне дежавю. Начебто вже й самостійна, але досі під задрісними, лихими поглядами. Родючі черноземи, зелені ліси та безкраї поля – усе приваблює сусідів, викликає нестримні заздрощі роздратувань та безмежне бажання відкусити ласий шматочок моєї Батьківщини – землі козацької, сильної, незалежної.

Проте Доля вплела їй у волосся надію на завтрашний день, віру в краще майбутнє. Натягнуті струни дівочої душі, але серце зігріте нестямною любов'ю нащадків.

Я вірю: вона здолає все. Дівчина Вкраїна сильна, незламна, незалежна. І макове поле зацвіте, забуяє, наповнить світ довкола п'янким ароматом свободи й радості!